

Jan van Herwijnen,
Breiende vrouw,
1923,
olieverf

IN DIT NUMMER:

Jan van Herwijnen, schilder uit zelfbehoud	2
Museumnieuws	3
Een gedreven kunstenaars- natuur. In het spoor van Van Gogh en Cézanne	4
Museum verwerft zes aanwinsten	7
Schilderij van Graadt van Roggen teruggevonden	7
Actie voor vrienden	7
Uitnodiging - Preview	8
Tentoonstellingsprogramma 2008 - 2009	8
Agenda	8

DOOR BERT SNATER

VOORZITTER VAN DE VRIENDEN VAN MUSEUM KRANENBURGH

Beste vrienden,

De huidige tentoonstelling, gewijd aan Job Graadt van Roggen, heeft gelukkig ook weer veel bezoekers getrokken. En nu dient een nieuwe tentoonstelling zich al weer aan. Op zaterdag 15 maart wordt de tentoonstelling met werken van de bekende Bergense kunstenaar Jan van Herwijnen geopend.

Deze tentoonstelling zal ongetwijfeld ook veel bezoekers naar het museum lokken. Gezien het succes van de vorige keren wordt er weer een preview voor de vrienden georganiseerd en wel op vrijdag 14 maart om 20.00 uur in het museum. In deze nieuwsbrief vindt u hierover nadere gegevens.

Vorig jaar hebben we een culturele middag in hotel blooming georganiseerd. Er was een goede opkomst en het was een groot succes. We hebben daarom besloten ook dit jaar weer een dergelijke middag te organiseren. Deze culturele middag zal plaats vinden op zaterdag 31 mei. De heer Dave van Eijnsbergen zal een inleiding met beamer-presentatie houden over Japanse kunst en cultuur.

De cultuur wordt mede verzorgd door blooming in de vorm van specifieke Japanse hapjes. We waarderen het zeer dat hotel blooming, evenals vorig jaar, deze middag substantieel sponsort. Ook over deze middag leest u meer in deze nieuwsbrief.

Helaas heeft ons bestuurslid Jan Louter besloten, gezien zijn drukke werkzaamheden, zijn plaats in ons bestuur ter beschikking te stellen. Wij hebben maar kort kunnen profiteren van zijn kennis. Mede namens de andere leden van ons bestuur bedank ik hem zeer voor zijn inzet in de afgelopen anderhalf jaar.

We zijn blij dat mevrouw Attie Heeremans zijn plaats in het bestuur over wil nemen. Bij één van onze komende activiteiten zullen we haar aan u voorstellen.

Voor mij eindigde eind 2007 de zittingstermijn. Volgens de statuten zou ik nog een termijn van vier jaar kunnen blijven in het bestuur maar ik heb besloten hiervan geen gebruik te maken. We zijn ver gevorderd in het vinden van een opvolger, maar dat is nog niet definitief en derhalve kan ik er nu nog niets over mededelen.

Ik ga er van uit dat dit de laatste keer is dat ik het voorwoord van de nieuwsbrief schrijf. Ik hoop betrokken te blijven bij het museum en wens van harte dat de toekomstplannen spoedig kunnen worden gerealiseerd.

De Vrienden van museum Kranenburgh zullen ongetwijfeld ook in de toekomst een belangrijke rol blijven spelen bij het wel en wee van het museum. Ik wens hen daarbij veel succes.

Jan van Herwijnen, schilder uit zelfbehoud

Museum Kranenburgh biedt tot en met 15 juni onderdak aan de tentoonstelling **Jan van Herwijnen, schilder uit zelfbehoud**. De kunstenaar Jan van Herwijnen (1889-1965) woonde vanaf 1936 met enkele onderbrekingen in Bergen. In deze overzichtsexpositie wordt onder meer duidelijk hoe Van Herwijnen's schilderstijl van periode tot periode kon variëren, terwijl zijn handschrift toch duidelijk herkenbaar blijft.

Jan van Herwijnen,
Landschap Pyreneeën,
1922,
olieverf

Kleurrijk en licht - expressief en somber

De in Delft geboren Van Herwijnen groeide op als arbeiderskind in Amsterdam. Hij was autodidact en ontwikkelde een eigen stijl, zonder zich aan te sluiten bij een kunstenaarsgroep. Gemakshalve wordt hij bij de groep kunstenaars van de Bergense School ingedeeld, maar dat is niet terecht. Jaren vol lichte, kleurrijke, soms ook 'kwetsbare' schilderijen met bloemen en stilleven's werden afgewisseld door donkere stijlperiodes, waarin Van Herwijnen expressieve, sombere landschappen en portretten schilderde.

Krankzinnigen en doden

In 1919 tekende de kunstenaar een serie levensgrote portretten van krankzinnigen uit de Utrechtse Willem Arntz Stichting. Dat was het eerste moment dat de jonge Jan van Herwijnen van zich deed spreken. In zijn eigen leven zou hij ook te maken krijgen met psychische inzinkingen. Soms ging hij tot het uiterste van zijn kunnen. Kort na de Tweede

Wereldoorlog schilderde Van Herwijnen een serie portretten van doden. Daarna moest hij herstellen van een hartinfarct. Een dergelijk voorval is tekenend voor de grote intensiteit waarmee Van Herwijnen leefde en werkte. Die innerlijke gedrevenheid spreekt nog altijd uit veel van zijn werken.

Monografie

Bij de overzichtstentoonstelling in museum Kranenburgh verschijnt een monografie over de kunstenaar, onder de gelijknamige titel **Jan van Herwijnen, schilder uit zelfbehoud**, geschreven door kunsthistorica Caroline Roodenburg-Schadd. De tentoonstelling is samengesteld door Paul van Herwijnen, jongste zoon van Jan van Herwijnen en Ype Koopmans, conservator bij het Museum voor Moderne Kunst Arnhem.

Museumnieuws

DOOR PATRICIA BRACKE
DIRECTEUR A.I. VAN MUSEUM KRANENBURGH

2007 is voor museum Kranenburgh een jaar geweest met vijf tentoonstellingen van niveau, een explosie van bezoekersaantallen, educatie en evenementen. Het aantal bezoekers steeg met 33%. De 50e tentoonstelling Van Zaaien tot Maaien trok het meeste publiek.

Het was tevens een jaar van samenwerking met andere musea. Dank aan het Stedelijk Museum te Alkmaar, museum de Wiegier en het Gemeentemuseum Het Sterkenhuis. Ook de levende kunstenaars, leden van het Kunstenaars Centrum te Bergen, kregen in de villa een plek om te exposeren.

De Raad van Toezicht werkt in samenwerking met de gemeente hard aan het Museaal Centrum voor Kunst en Cultuur Bergen, dat op het terrein van Kranenburgh verwezenlijkt moet worden. Tegelijkertijd werken wij hard aan het verder optimaliseren van de hoog gestelde eisen om het certificaat van geregistreerd museum te behouden. In 2007 is het weer voor vijf jaar verlengd.

De entreegelden gingen omhoog en tijdens de zomermaanden werden de openingstijden verlengd. De subsidie van de gemeente is vanzelfsprekend zeer welkom, maar vormt een bescheiden percentage van het totaal van de exploitatiekosten. De financiële bijdrage van sponsors blijft een onmisbare steun. Zo ook de steun van de Stichting Vrienden van Museum Kranenburgh, die o.a. een bijdrage gaf aan de broodnodige nieuwe kassa. Schenkingen in de vorm van schilderijen van Bergense schilders en schilders na de Bergense School kwamen uit verschillende delen van het land.

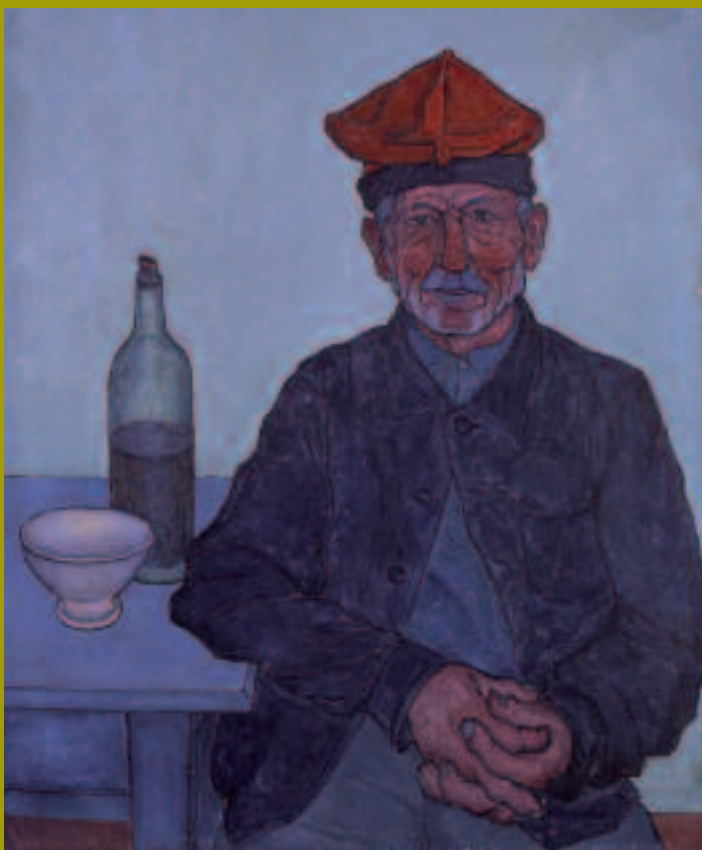
De groep Educatie heeft veel scholen binnengehaald en evenementen georganiseerd voor leerlingen, zoals bijvoorbeeld een poëziewedstrijd. Het openluchtconcert van Holland Music Sessions op lichtjesavond en de koffieconcerten trokken veel publiek. Zo ook het eerste jazzconcert op zondag tijdens het jazzweekend van Bergen. Besloten werd deze concerten ook dit jaar te organiseren.

Veel belangstelling was er voor de open dag tijdens de Kunst10daagse. Ook andere dagen liep het storm. Na de opening van de Kunst10daagse in de Ruïnekerk vond een diner voor sponsors plaats in het museum. De organisatie heeft aangegeven dit in 2008 te herhalen.

Onze dank gaat uit naar al onze medewerkers, vrijwilligers en bestuursleden voor de inspanning en tijd die zij museum Kranenburgh zo ruimhartig ter beschikking stellen. De brede waardering bij het enthousiaste publiek voor het museum is mede daaraan te danken geweest.

Museum Kranenburgh gaat door met het organiseren van prachtige tentoonstellingen tot de verwezenlijking van het Museaal Centrum voor Kunst en Cultuur Bergen. Ik hoop u vele malen in ons museum te zien.

Jan van Herwijnen,
Catalaanse visser,
1922, olieverf

Een gedreven kunstenaarsnatuur. In het spoor van Van Gogh en Cézanne

DOOR CAROLINE ROODENBURG- SCHADD,

KUNSTHISTORICA EN AUTEUR VAN HET BOEK *JAN VAN HERWIJNEN, SCHILDER UIT ZELFBEHOUD*

Jan van Herwijnen,
Zelfportret,
1928,
olieverf

'(...) in naam van Vincent beste kerel verkoop je auto'tje en zendt ons het geld. Wij kunnen er een paar jaar van leven en werken.' Met dit brutale voorstel wendde Jan van Herwijnen zich in 1923 tot zijn collega Han Wezelaar, toen hij hoorde dat deze plannen had om per auto en niet per trein naar de Zuid-Franse kust te komen.

Daar in Collioure verbleef Van Herwijnen al enige tijd met vrouw en kinderen en Wezelaar zou hem komen opzoeken om les van hem te krijgen. Wezelaar, geboren in 1901, was twaalf jaar jonger dan Van Herwijnen. Hij was nog een beginnend kunstenaar - een beeldhouwer - en keek tegen Van Herwijnen op, omdat die al enkele succesvolle tentoonstellingen had gehad en door verschillende critici van naam de hemel in was geprezen.

Bij dit voorval tussen de twee was bovendien nog een ander verschil tussen hen van belang: Wezelaar was een bemiddelde jongeman (die net een aardig kapitaal van zijn ouders had geërfd), terwijl Van Herwijnen *altijd* in geldnood verkeerde.

'(...) kom per trein en neem nu je getrouwd bent tweede klas. Wij maken die reis met de kinderen derde klas', vervolgde hij zijn plan dan ook op vaderlijke toon. En om zijn voorstel nog meer kracht bij te zetten, becijferde hij dat de treinreis naar Collioure slechts 1700 km zou omvatten, terwijl een auto - bij het toenmalige wegnnet - daar 3000 km voor nodig had. Met een benzineprijs van 1,25 Franse francs per kilometer kwam dat neer op 'een dikke drie duizend franken' aan kosten. Kortom, voor beide partijen zou een treinreis verre te prefereren zijn.

Wezelaar voerde het ongevraagde advies natuurlijk niet uit en arriveerde later die zomer na vele omzwervingen (en reparaties, dat wel!) met zijn auto in Collioure. Het hele voorval is echter in zekere zin typerend voor de carrière van Van Herwijnen, die een zeer gedreven man was en in het diepst de overtuiging had dat hij als kunstenaar een belangrijke rol in de samenleving te vervullen had.

Dat hij zelf niet in staat was om van zijn werk te leven, deed daar volgens hem niets aan af. Anderen die wel de financiële middelen hadden, moesten ervoor zorgen dat hij als kunstenaar kon leven en werken. Of ruimer gezegd: de gemeenschap moest daarvoor zorgen. Zij was verantwoordelijk voor haar eigen kunstenaars.

'Nooit meer een Van Gogh', luidde de destijds gangbare gedachte. Nooit meer mocht een belangrijke kunstenaar zo armoedig leven zoals Van Gogh kort daarvoor gedaan had. Kunstcritici, kunsthandelaars, museumdirecteuren en bemiddelde kunstkopers, ze hadden er allemaal een collectief schuldgevoel aan over gehouden en konden daarop worden aangesproken. Vandaar dat Van Herwijnen zijn rijkere vriend zo expliciet uit Vincents naam aansprak. Maar het aanroepen van Van Gogh, iets wat we nu als een pathetisch en al te gemakkelijk excuus zien, was voor Van Herwijnen zelfs persoonlijk verdedigbaar, al blijft de wijze waarop hij Wezelaar doelbewust probeerde te overtuigen niet vrij van effectbejag.

Van Herwijnen was immers zelf door vooraanstaande kunstcritici als Just Havelaar, Willem Steenhoff en Albert Plasschaert al vergeleken met Van Gogh, vooral vanwege de sociale aanklacht die zijn indrukwekkende tekeningen van krankzinnigen uit 1919 inhielden. Ook Van Herwijnen zelf moet wellicht hebben gevoeld dat de intense bezieling waarmee hij deze serie tekeningen maakte, die hem tot op de rand van de uitputting bracht, verwant was aan het kunstenaarschap van Van Gogh, over wie hij veel gelezen had. Van Gogh bleef ook later in zijn carrière altijd in Van Herwijnen's gedachten. Behalve zijn sociale betrokkenheid had hij met Van Gogh gemeen dat hij in zijn kunst een soort religieus bewustzijn wilde uitdrukken (Van Gogh sprak ook van een kosmisch bewustzijn).

Dat deden zij juist niet door religieuze onderwerpen te schilderen - Van Herwijnen verafschuwde het kerkelijk geloof - maar door alledaagse voorwerpen in een bijzonder licht of in een bepaalde stemming of vibratie weer te geven. Zij zagen en voelden dat en wilden het in hun schilderijen vastleggen. Het onderwerp of de voorstelling deed niet ter zake.

Andere schilders waren voor Van Herwijnen 'plaatjesmakers', het ging hen om het maken van mooie of spannende voorstellingen. 'Kunstschilders' noemde hij ze ook wel, met sterke nadruk op de eerste lettergreep. Een derde aspect dat hem aan Van Gogh bond maar dat voor alle impressionisten gold, was dat Van Herwijnen rechtstreeks naar de natuur werkte en zijn schilderijen direct zonder voorstudie op het doek zette. Vaak had hij zijn doeken in één of twee sessies af, al werkte hij zelden met grote kwasten of een paletmes. Hij schilderde geconcentreerd, met kleine penselen. Maar ook Paul Cézanne, de bedachtzame schilder die in stillevens en landschappen zocht naar synthese van de vorm, naar harmonie en verstillings was een leidman voor Van Herwijnen. Tussen deze polen van de beweging en de verstillings zocht van Herwijnen zijn weg.

Jan van Herwijnen was een bijzonder mens met een beweging levensgeschiedenis. Als kind al, toen hij opgroeide in een arm gezin, was hij een buitenbeentje. Hij tekende, zong en had gevoel voor schoonheid, maar dat werd in zijn omgeving waar kinderen al op jonge leeftijd moesten werken om brood op de plank te krijgen niet gewaardeerd. Alleen zijn moeder steunde hem. Jarenlang had hij allerlei eenvoudige baantjes tot hij berooid en wel in 1911 besloot om zijn 'roeping' te volgen en schilder te worden. Dankzij zijn bijzondere talent, dat door Willem Steenhoff, destijds onderdirecteur van het Rijksmuseum, werd ontdekt, slaagde hij in zijn opzet. Daarbij leerde hij zichzelf het vak, zonder naar een opleiding of academie te gaan...

Van Herwijnen trouwde in zijn leven drie keer: de eerste keer met een artistieke modiste van zijn eigen stand, de tweede keer met een notarisdochter die toneelstukken schreef en musiceerde en de laatste keer met een studente Duits, van wie de vader directeur van een HBS was. Met alle drie leefde hij intens, als een kunstenaar-bohémien die soms geld had en zich als *grand seigneur* gedroeg, maar vaker geen stuiver bezat en bij leveranciers in de schulden stond.

Jan van Herwijnen,
Houten kom,
1935,
olieverf

Zijn stijl was groots en indringend, in overeenstemming met zijn indrukwekkende uiterlijk. Vanwege zijn forse gestalte werd hij wel vergeleken met een leeuw of een stier, een beeld dat versterkt werd door zijn (al vroeg grijze) haren die als leeuwenmanen zijn gezicht omsloten.

Zijn gezicht werd gekenmerkt door een scherpe neus, een sterke kaaklijn en een doorborende blik in de ogen. Ten slotte viel Van Herwijnen vaak op door de zwarte flambard die hij steevast droeg en de luide stem waarmee hij nadrukkelijk, soms dwingend sprak. De armoede van zijn jeugd en de maatschappelijke misstanden die hij had ervaren, hadden bij Van Herwijnen een diepgewortelde afkeer tegen het kapitalisme ontwikkeld. De anekdote uit het begin van deze inleiding is daar een illustratie van. Rijkdom moest eerlijker verdeeld worden en ook aan kunstenaars, die zich serieus van hun taak kweten, ten goede komen.

De onverbloemde brutaliteit waarmee hij Wezelaar tegemoet trad, kwam daar uit voort en bracht hem later in zijn carrière ook in contact met industriëlen, aan wie hij botweg vroeg of ze een schilderij van hem wilden kopen. Brutaal, vond men, aldus zijn collega Raoul Hynckes, maar 'kan men hem er een verwijt van maken, waar de maatschappij over het algemeen de kunst en de kunstenaars veracht tenzij zij er geld aan verdient?' 'Wat de maatschappij bewondert', vervolgde Hynckes, 'zijn de fantastische bedragen die de meesterwerken van dode en al lang begraven hongerlijders in Londen en Amerika opbrengen. Wat haar ontzag inboezemt is niet het talent, het meesterschap en het genie, maar het klinkende geluid dat zilveren geldstukken maken wanneer ze boven op elkaar vallen en het knisteren van bankbiljetten die tussen duim en wijsvinger worden gewreven.'

Van Herwijnen's optreden wekte bij anderen vaak wrevel op - en jaloezie, omdat hij er toch vaak succes mee had - maar om zijn onafhankelijke geest en gevoelige kunstenaarsnatuur werd hij ook mateloos bewonderd. 'Jan was een hartstochtelijk, heftig en gespannen man, beurtelings een komediant (wie van ons is dat niet?) en een groot kind, verdwaald in een wereld die hem vreemd was', aldus nogmaals Hynckes. 'Hij hield van het leven en het licht, de ruimte en de oneindigheid. Hij hield van de bloemen, zo fris als het ochtendgloren. Hij schilderde die het liefst tegen een blauwe achtergrond, een blauw even prachtig en zacht als het onbereikbare geluk waarvan de dichters en de idealisten dromen.'

De kunst van Van Herwijnen werd al gauw in de Nederlandse kunstwereld erkend. Zoals gezegd waren er al in 1920 vooraanstaande critici die lovend over zijn werk schreven. Vanaf eind jaren twintig, toen hij voor het eerst ging exposeren bij de Amsterdamse Kunstzaal Van Lier nam de waardering voor zijn werk gestaag toe en bereikte in 1940, rond het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog, een hoogtepunt. Van verschillende kanten werd hij tot de belangrijkste kunstenaars van Nederland uitgeroepen en zelfs - nogal overdreven - in de internationale kunst. Van Herwijnen's reputatie kantelde echter na 1945, toen de waardering voor zijn werk begon af te kalven, mede door de opkomst van moderne kunststromingen als CoBrA en het abstract-expressionisme. Dat was een hard gelag.

Dien van Herwijnen-den Eerzamen (1909-2001) deelde met haar man, met wie ze vanaf 1935 getrouwd was, het onwrikbare geloof in zijn kunstenaarschap. Zij streed met grote vasthoudendheid voor zijn reputatie, tijdens zijn leven al, maar vooral na zijn dood in 1965. Zijn gecompliceerde persoonlijkheid liet haar niet los. Ze ging actief op zoek naar zijn verleden, probeerde belangrijke werken op te sporen en richtte in 1983 de Jan van Herwijnen Stichting op ter ondersteuning van het exposeren en conserveren van al het werk. Hoezeer ze zich met haar man vereenzelvigde, blijkt wel uit de teksten die ze in 1972, 1981 en 1984 over hem schreef, waarin ze naadloos overging van de hij- naar de ik-figuur. Ze schreef vanuit haar eigen, betrokken visie - met een begrijpelijk accent op de jaren na 1935 die ze zelf meemaakte en op de werken die zij het belangrijkste vond - en stelde alles in dienst voor dat ene doel: de kunstenaar Van Herwijnen de hoge museale status te geven die hij in haar ogen verdiende.

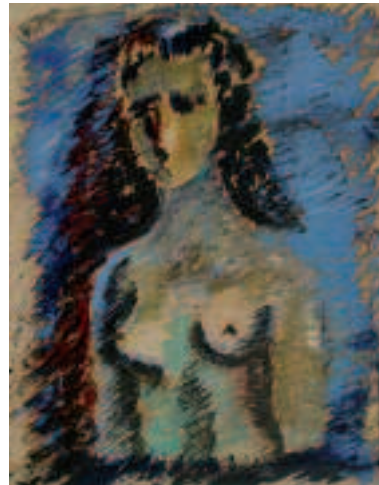
Ze had het tij (nog) niet mee. Weliswaar kwam er vanaf de jaren tachtig een trend op gang, waarbij het realisme of de figuratie in de kunst weer terrein begon te winnen, maar dat had tijd nodig. Uiteindelijk was nu, voor mij, het moment aangebroken om met de onbevangen blik van de onderzoeker in Van Herwijnen's leven en werk te duiken en dit in de geschiedenis te plaatsen. Een biografie was daarbij geenszins de bedoeling - het gaat vooral om het werk dat Van Herwijnen heeft gemaakt - maar omdat zijn leven en werk elkaar zo hebben beïnvloed, is het verhelderend om de twee in samenhang te zien. Zo hoop ik - ruim veertig jaar na zijn overlijden - een afgewogen oordeel over de plaats van zijn werk te geven door te kijken waar het spoor van Van Gogh en Cézanne Jan van Herwijnen naar toe leidde.

Museum verwerft zes aanwinsten

DOOR PATRICIA BRACKE,
DIRECTEUR A.I. VAN MUSEUM KRANENBURGH

In 2007 kreeg museum Kranenburgh zes werken in bezit, afkomstig van verschillende schenkers, verspreid over het hele land. Het gaat om werk van Germ de Jong (twee olieverfschilderijen), Jaap de Carpentier (gouache op papier en gemengde techniek op papier), Job Graadt van Roggen (ets) en een olieverfschilderij van Matthieu Wiegman, waarop de moeder van de kunstenaar staat afgebeeld. Het werk van de schenkers die overigens anoniem willen blijven, zal op een later tijdstip te zien zijn tijdens een tentoonstelling gewijd aan schenkingen.

Dankzij de genereuze hulp van sponsor Cor Nieuwpoort van Atelier Nieuwpoort konden de aanwinsten direct worden gerestaureerd. Hij maakte het werk schoon en voorzag ze van nieuwe passe-partouts. Zijn uitgangspunt is dat oorspronkelijke schoonheid gezien mag worden. Oude vernislagen werden verwijderd, zodat de oorspronkelijke kleuren weer opbloeiden. Met name veel werken uit de Bergense School zijn de afgelopen jaren in het atelier in hun oorspronkelijke glorie hersteld.

Jaap de Carpentier,
Naakte vrouw 1949,
gouache op papier,
fotograaf: Jan Tromp

Schilderij van Graadt van Roggen teruggevonden

Dankzij de vorige tentoonstelling en het bijbehorende boek over kunstenaar Job Graadt van Roggen (1867-1959) meldde zich begin 2008 een meneer uit Houten (Utrecht) bij het museum. Hij was de eigenaar van het schilderij Hargergat en had in de monografie gelezen dat het onvindbaar was. Omdat hij bereid was het werk tot het einde van de tentoonstelling aan het museum uit te lenen, hing het tot begin maart in museum Kranenburgh.

Het schilderij bevond zich tot 1990 in Alkmaars particulier bezit. De eigenaar kocht het kort na de Tweede Wereldoorlog bij de kunstenaar, maar had er geen plaats meer voor. Via een tussenpersoon belandde het in de kunsthandel. Jan Louter - auteur van het boek - zag het in een advertentie van een Utrechtse kunsthandelaar in 1992 afgebeeld, maar de handelaar bleek met de noorderzon vertrokken. Ondanks oproepen in kunstbladen was het schilderij tot begin dit jaar spoorloos.

Actie voor Vrienden

Op vertoon van de vriendenpas hebben vrienden van het museum Broeker Veiling en van museum Kranenburgh gratis toegang tot beide musea. Eén introducé is toegestaan. Deze mogelijkheid geldt van 23 maart tot en met 31 oktober 2008, behalve bij de lichtjesavond op 22 augustus, maar wel tijdens evenementen als bijvoorbeeld de rozeshow. Een fietsroute tussen beide musea is in voorbereiding.

Museum Broeker Veiling is gevestigd in Broek op Langedijk. Het is de oudste doorvaar-groentenvelling ter wereld uit 1887. Hij is niet meer in gebruik, maar het historische veilinggebouw en de markante lighallen boven het water houden de herinnering levend. Gedurende het seizoen zijn er speciale activiteiten voor zowel kinderen als volwassenen. Kijk voor meer informatie op: www.broekerveiling.nl

Bestuur Stichting Vrienden
van museum Kranenburgh

Bert Snater

voorzitter
072 - 511 92 45
snawil@xs4all.nl

Wil de Vries-Vorenkamp

secretaris
072 - 589 51 24
die.vries@kpnplanet.nl

Frans Thomas

penningmeester
072 - 581 23 34
f.thomas@wxs.nl

Hannah Bruel

lid
072 - 581 32 50
legato@quicknet.nl

Attie Heeremans

lid
072 - 515 10 48
aheeremans@hotmail.com

Tentoonstellingsprogramma 2008-2009

(behoudens wijzigingen)

t/m 15 juni 2008

Jan van Herwijnen, schilder uit zelfbehoud

24 juni 2008 t/m 2 november 2008

Bergense Geestgronden, Bergense School en
expressionistische tentoonstelling Feest

11 november 2008 t/m 5 april 2009

Charley Toorop, werken op papier

11 november 2008 t/m 14 december 2008

Jeanne Bierma Oosting Stichting

22 december 2008 t/m 5 april 2009

Bekende vrouwen in de expressionistische
schilderkunst

14 april 2009 t/m 12 juli 2009

De dichter Chris van Geel en Essers

Jan van Herwijnen,
Stilleven, kan met citroenen,
1941,
olieverf

Agenda

Ieder eerste zondag van de maand zijn er rondleidingen. Aanvang: 12.00 uur. Voor Vrienden gratis.

26 maart, in het kader van het driejarig bestaan van de Academie Deukalioon houdt Drs. R.K. de Boer de lezing 'De Romantiek in perspectief'. Aanvang: 20.00 uur, entree: € 6,-

31 mei, middag hotel Blooming, Bergen, dr. D. van Eijnsbergen vertelt aan de hand van een powerpoint-presentatie over Japanse bouwkunst en cultuur. Aanmelden via ingesloten uitnodiging.

6 april, 4 mei en 1 juni, In samenwerking met Best Western Hotel Marijke organiseert museum Kranenburgh in de ontvangsthal van het museum iedere eerste zondag van de maand een concert waarbij het accent ligt op klassieke muziek. Aanvang: 10.45 uur. Verassing bij binnenkomst. Concert en entree incl. rondleiding: € 17, 50. Alleen concert: € 10,- Vrij toegang voor bestuur en vrijwilligers, mits er plaats is. Inlichtingen: project@museumkranenburgh.nl. Er zijn concerten op 6 april, 4 mei en 1 juni. Kijk voor het programma op www.museumkranenburgh.nl. Bijzonder is het programma van:

4 mei, de acteurs Carol van Herwijnen en Huib Rooijmans spelen de eenakter Adres Onbekend naar het gelijknamige boek uit 1938 van de Amerikaanse schrijfster Katherine Kressmann. Carol van Herwijnen is de kleinzoon van de kunstenaar Jan van Herwijnen. De voorstelling gaat over een vriendschap die vergiftigd wordt door het opkomend nazisme in het Duitsland van de jaren dertig. Aanvang en kosten zoals bij reguliere concerten. Vanwege de verwachte belangstelling moet iedereen voor deze voorstelling betalen.

Uitnodiging

Preview

Jan van Herwijnen, schilder uit zelfbehoud

Op vrijdag 14 maart organiseert het Vriendenbestuur een voorbezichtiging van de tentoonstelling van Jan van Herwijnen. De inleiding zal gehouden worden door gast-conservator Paul van Herwijnen, zoon van de schilder. Kunsthistorica mevrouw Caroline Roodenburg-Schadd die een monografie over de schilder schreef, zal eveneens aanwezig zijn.

Programma

- vanaf 19.30 uur ontvangst met koffie/thee
- 20.00 uur inleiding gevolgd door een bezoek aan de tentoonstelling
- tot 22.00 uur nagenieten met een glas en een hapje

Voor deze avond dient u zich aan te melden, uitsluitend telefonisch, bij Hannah Bruel: 072 - 581 32 50, tussen 18.00 en 20.00 uur (Niet bij het museum aanmelden).

Het is u bekend dat de ruimte in de hal van het museum beperkt is. Er is plaats voor maximaal 80 personen.

COLOFON

Uitgave van de Stichting
Vrienden van museum
Kranenburgh Bergen

Postbus 37
1860 AA Bergen NH

Hoofredactie

Sandra Jongenelen
kranenburgh@sandrajongenelen.nl
Kijk ook op:
www.sandrajongenelen.nl

Vormgeving

KenS ontwerpers, Alkmaar

Druk

Ter Burg Offset, Alkmaar

museum Kranenburgh
Hoflaan 26, 1861 CR Bergen NH
tel: 072 - 589 89 27
Openingstijden:
di. t/m zo. van 13.00 tot 17.00 uur
vanaf 11 maart is het museum
vanaf 11.00 uur open
Meer informatie:
www.museumkranenburgh.nl